

DESA MUCK, PISATELJICA, SCENARISTKA, IGRALKA

Prvi dve leti sem odhajala

Dogovorili sva se v eni starih črnuških gostiln, ker je bilo tako najbolj priročno. A hrup, žvenket kozarcev in odmev radijskih novic niso obetali pravega vzdušja za pogovor. Ko pa je prišla Desa Muck, je s seboj prinesla toplino, ki jo začutiš ob prvem stisku roke. In potem odmisliš vse drugo. Kar nekaj je bilo pretresov v njenem življenju in o marsičem je večkrat govorila iskreno. O tem, kako živi zdaj, zadoščata dve njeni izjavi: »še nikoli nisem toliko uživala« in »vedno raje se imava«. Prva govori o njenem delu, druga o moškem, ki je pred enajstimi leti prišel v njeno življenje. Očitno je, da se ima Desa zdaj res dobro.

Urša Izgoršek, besedilo
Voranc Vogel, fotografiji

Ko sva se dogovarjali za pogovor, ste omenili, da boste ta teden prišli kar trikrat v Ljubljano. Občutek sem imela, da nad tem niste navdušeni. Vam je odveč, se mestu raje izognete?

Ja, v širokem loku, če se le da. Čeprav sem rojena Ljubljankica. V glavi imam še nostalgичno predstavo o mestu, ki je bilo ob nedeljah prazno, pa vse tiste lokalčke, kamor smo hodili. To zdaj ni več moja Ljubljana. Ljudi je preveč, nazadnje sem šla pri tržnici v neki kafič, pa me je natarak nagovoril v angleščini. Počutim se odtujeno.

Nekaj sem tudi užaljena glede Ljubljane. Do večine umetnikov je bila bolj prijazna kot do mene. Kadar sem pred davnimi leti kdaj zaprosila za stanovanje ali kakšno podporo, sem bila vedno zavrnjena. Saj tega je že dolgo, niti tega ne vem več, kdo so bili takrat župani.

Če bi se vam ponudila priložnost, da se iz Mokronoga preselite v mesto, bi šli?

Ne, kje pa. Človek se navadi na podeželje in z leti postane zelo pomembno,

kaj imaš pred nosom, ko stopiš ven. Bloke, avtomobile, ljudi, ki hodijo okrog z dolgimi ksihti, ali pa vrt, gozd, travnik in prijazne sosede, ki te pozdravijo. Ko greš na sprehod s psom, narediš tri korake in si že v gozdu. Pri mojih letih je kakovost življenja na podeželju stokrat boljša. Za mlade pa je seveda drugače. Dokler sama nisem imela otrok, si nisem znala predstavljati, da bi živela kje drugje. Ljubljano sem oboževala. A na srečo se ljudje spreminjamo.

Res verjamete, da se?

Mislím, da človek v svojem bistvu ostane isti, od rojstva do smrti. A tako kot si lahko spremeni telo, če hodi v fitnes (*tu se za trenutek zasmеji, zdi se, kot da na svoj račun*), dela vaje, pazi na zdravo prehrano, se da tudi značaj malo obrusiti in oblikovati na boljše. Če si to želiš. Če pa živiš v prepričanju, da si pametnejši od drugih, potem se boš težko še česa naučil. Ljudje si večinoma zgradimo podobo o samem sebi, s katero najlažje preživimo. Morda je spreminjanje v resnici pot do resničnega sebe.

Vi ste se za to kar potrudili, nikoli niste skrivali, da ste hodili na različne

terapije, da ste, kot pravimo, delali na osebni rasti.

Ja, ogromno. Bila so obdobja, ko sem bila prav utrujena od tega, da sem morala stalno analizirati svoje počutje, vedenje. Utrujajoče. Ne da se mi več. Toda če nič drugega, sem prišla do spoznanja, da sem daleč od tega, kar sem nekoč mislila, da sem. O sebi sem imela relativno zelo lepo podobo. O tem, da sem izjemna, požrtvovalna mati, ker sem za hčerke skrbela sama in se skoraj raztrgala, da niso bile preveč prikrajšane. Nekateri prijatelji so me celo klicali mati korajža. Mislila sem si, kako dober prijatelj sem, na splošno, da sem skromna. Praktično svetnica. Takšno prepričanje je vodilo mnogo mojih odločitev, ki so mi bile v škodo, ampak to je učenje. Potem pa sem postala pozorna na nekatera svoja dejanja in zdaj vem, da nisem bila le dobra mati, ampak tudi slaba, morda celo večkrat kot dobra. Da nisem samo skromna, sramežljiva, ampak tudi častihlepna in tekmovalna. Marsikaj sem našla pri sebi, nad čimer sem bila kar malo presenečena. In da niti tako dobra prijateljica nisem, kot sem mislila. Nekaj časa mi je bilo zelo hudo, bila sem depresivna, veliko sem prejkala zaradi krivic, ki sem jih naredila nekaterim. Obtoževala sem se, da sem slaba mati, slab človek, da nisem vredna, da živim. Po tej fazi pa sem začela sprejemati, da sem vse to: dobra in ne vedno dobra. Spoznala sem, da lahko popravim tudi kaj za nazaj in se bolj potrudim za naprej. Popolna pa ne bom nikoli. Popolnost je itak živ dolgčas, če sploh obstaja.

Veliko naših predstav o sebi je odvisnih od tega, kakšne povratne informacije dobivamo v otroštvu. Večinoma imamo o sebi izmalničeno podobo. Redki so imeli to srečo, da so imeli lucidne starše, ki so jim nastavili adekvatno ogledalo.

So vaše hčere zdaj že odseljene?

Ja, hvala bogu.

Si pravilno predstavljam, da ste se

veliko pogovarjale?

Ja, še vedno se.

Kakšno popotnico ste jim predali, kaj so največkrat slišale od vas?

Dve stvari sem ves čas ponavljala. Ena je bila, naj v življenju počnejo tisto, kar jih res veseli. A kaj bi to govoril najstniku, ki ne ve, kaj hoče. In tako so se vpisale na razne fakultete, pa se prepisale, tudi po diplomii je katera od njih ugotovila, da je področje več ne zanima. Veliko denarja in živcev je šlo za to, da so lahko sledile tistemu, kar jih je zanimalo.

Dostikrat se mladi odločajo za napačne poklice, mi tastari pa to financiramo še dolga leta, ker ne najdejo službe. Druga je bila, da sem bila striktna glede tega, da govorijo resnico. Tudi tu se sprašujem, kaj sem s tem dosegla.

Če se ne motim, so tudi vaša dekleta izbrala bolj umetniške smeri.

Najstarejša je diplomirana gledališka režiserka, a se v tem ni našla, dobila je odpor do gledališkega sveta, ker je preživetveno izredno težek in neiskren. Posvetila se je delu v naravi.

Srednja je magistra scenaristike, in čeprav se zelo trudi in je nadvse talentirana, v glavnem ne živi od tega, ampak od nekih bedastih služb.

Najmlajša je inženirka fotografije, a se zdaj bolj posveča ilustraciji. Ilustrirala je mojo knjigo *Kokoš velikanka* in *Aukarije*, knjigo pesmi za otroke, ki jo je napisal Mef. Morala bo trenirati in se učiti, a to je itak poklic, v katerem se učiš do smrti. Njene ilustracije so tako žive, vsi liki imajo značaj, so zgovorni, njene ilustracije so zabavne, duhovite, ganljive. Ko listam nekatere slikanice, vidim, da so v umetniškem smislu popolne, celo izjemne, a ko jih gledaš, se srčku nič ne zgodi.

Ustvarjalna družina ste, drži, da je celo vaš oče Peter pri 90 letih izdal prvo knjigo?

Ja, v naši založbi smo mu izdali slikanico, zdaj, pri 92 letih, pa ima s tem velike načrte. Pri ljudeh, ki so v letih, dobiš občutek, da se jim zdi, da jim zmanjkuje časa in da morajo še veliko narediti. Če so kolikor toliko aktivni, se jih ne da ustaviti. Jim je pa treba nekoliko asistirati.

Ima izjemno zanimive ideje. Bil je odlični amaterski glasbenik, igral je predvsem harmoniko, tudi z nekaterimi znanimi bendi. In zdaj bo izdal knjigo o svoji glasbeni poti. Bil je tudi alpinist in v Planinskem vestniku je objavljaval svoje smešne prigode, ki bodo zdaj izšle v knjigi. Piše pa že naslednjo. Ko je bil pri meni, sva oba pisala. Jaz sem napisala pol strani, on pa šest. Izdal je tudi slika-

nico *Deklica in bukev*. Lepo.

Res ima veliko energije.

Kaj pa trenutno ustvarjate vi? Pred časom ste napovedali novo knjigo, katere glavni junak bo ris.

Ravnokar jo končujem, namenjena je otrokom druge triade, od devetih let naprej. To je knjiga, ki jo v življenju daleč najraje pišem. Še nikoli nisem toliko uživala. Na Zavodu za gozdove so bili toliko inteligentni, da mi niso dali roka. Kar seveda ne pomeni, da jo bom pisala deset let.

Odkrito bom povedala, da imam živali rada vsaj toliko kot ljudi. Živali pač obožujem.

Prav vse, tudi pajke in kače?

Ja, tudi njih. Na vrtu imam dve osji pajkovki, Josipo in Radojko, in zaradi tega pri nas ni nobenih os. Edini, ki se mi gabi, pa so črvi, ki lezejo iz hrane.

Sama sem vzgojila metulje iz bub, naši veterinariki sem asistiral pri operaciji hčerine podgane. Zelo veliko vem o živalih, ker jih proučujem, gledam dokumentarce, berem. Rise sem naštudirala v nulo in za to sem potrebovala približno pol leta. Po imenu poznam vsakega risa v Sloveniji, koliko je star, koliko tehta, kje je v tem trenutku. V knjigi nastopajo resnični risi, glavni junak je ris Maks. On je največji »surviver« od vseh. Ko je bil še mlad, je skoraj umrl. Poškodovanega so našli na Slovaškem, ga pozdravili in pripeljali sem. Bil je edini, ki se je naučil prečkati avtocesto, in tako je imel na voljo veliko izletniško območje. Potem pa je nenadoma izginil. Dve možnosti sta. Ali mu je odpadla sledilna ovrtnica, kar je skoraj nemogoče, ali pa gre za krivolov. Nedolgo nazaj je tako umrla mlada risinja Nežka. Tega lovca bi z veseljem psihično mučila.

Ne verjamem in nočem verjeti, da je Maks umrl. Glede na to, da je prehodil celo Slovenijo, mislim, da je zapustil območje, do koder seže signal.

Otroci so odvisniki od zaslonov in njihova pozornost je kratkotrajna. V nekem intervjuju ste rekli, da bi celo vi, če bi bili danes otrok, raje preživljali čas na napravah kot brali.

Ja, gotovo bi veliko igrala igrice, a mislim, da bi tudi kaj brala.

Ljudje imamo različne možgane, eni imajo možgane za branje, drugi za šraufanje, tretji za brcanje žoge ... Treba je izkoristiti tisti del možganov, ki je bolj razvit. Ko obiskujem otroke v šolah, jim vedno povem, da ni nič narobe, če jih branje ne veseli. In da to ne pomeni, kot jim včasih govorijo, da so bastasi. Za nekatere med njimi so knjige naporne. Jim pa rečem, da grem staviti, da v nji-

hovi šolski knjižnici obstaja vsaj deset knjig z njihovega področja, ki jih bodo z veseljem prebrali. Naj jih s pomočjo knjižničarke poiščejo, če jih pa ne bodo zanimale, naj mi povejo, ker sem stavo izgubila.

In?

Nihče mi ni še nič sporočil. (*smeh*)

Večkrat ste povedali, da ste mnogo let živeli pod diktatom rokov, pogosto ste bili prisiljeni pisati tudi ponoči. Se je vaš ritem zdaj umiril? Ne nazadnje, če ne bi bili v svobodnem poklicu, bi bili lahko že v pokoju.

Še vedno precej delam. Spet sem začela pisati mesečne kolumne za spletno *Ono*, končujem omenjeno knjigo in sem ambasadorica za slovenske rise, obveznosti imam tudi na NIJZ, ker sem ambasadorica duševnega zdravja za otroke in mladostnike. Gre za projekt »Nisi okej? Povej naprej!«, za katerega občasno tudi kaj napišem in grem na teren. Občasno z levim mezincem pomigam še v teatru. A zdaj je vse bolj na izi in to je super. Najbolj sem srečna, če mi ni treba nikamor in sem lahko doma. Takrat pišem ali pa tudi ne.

Ravno zadnjič sem rekla hčerkam, da sta mi dva stresa uničila zdravje. Stres zaradi rokov oziroma zaradi denarja, ali bomo imeli za plačilo računov in vsega drugega. Če si svobodnjak, ti za opravljeno delo plačajo ali pa tudi ne. Drugi stres je povezan z deci. Če bi prej vedela to, kar vem zdaj, se ne bi sekirala ne zaradi denarja ne zaradi njih.

Kaj pa sploh še potrebujem v lajfu, zdaj, ko so hčerke odrasle?! S tem, kar napišem, si bom že plačala eno sobico in gašperček, drugih potreb, recimo po fensi oblekah in hudem avtu, pa tako ali tako nikoli nisem imela. Edino po strehi nad glavo, to potrebo imam pa zelo močno. (*smeh*)

Preden so prišli otroci, sem živela v majhnem najemniškem stanovanju brez kopalnice, kadar sem bila lačna in brez denarja, sem šla pa prav hinavsko kam na obisk. Ko poslušam kakšne ženske pogovore o torbicah, čevljih itd., zaspim.

Videti ste zadovoljni. Koliko zaslug ima za to vaš mož Igor Blažina?

Ogromno. Z Igorjem sva poročena štiri leta, skupaj sva enajst let in se imava super dobro. Imava kompatibilen smisel za humor, veliko se smejeva, zezava, imava svoje šifre. Midva se reživa kot norci, drugi pa ne vedo, zakaj.

Letos nisva imela časa iti na morje, pa saj nikoli nikamor ne greva za dolgo, ker sva oba rada doma. Prejšnji teden sva šla za dva dni, torej eno noč, na Pag. Za dva dni! Ves čas sva se režala, videla sva, kar sva hotela videti, vse sva do-

živela, kar sva si želela doživeti, prišla sva domov s kakšnimi petimi novimi šiframi.

Ampak v preteklosti sem jih morala pa nekajkrat dobiti po gobcu. Sama sem rinila v toksična razmerja, ampak nisem znala drugače. Šele potem, ko mi je bilo fino živeti tudi sama, šele potem sem lahko opazila človeka, kot je Igor.

Je med vama takoj preskočilo?

Ne, sploh ne. Spoznala sva se na postu in najprej mi je bil blazno zoprni. Zdel se mi je prav »dosadan«, ker je bolj zadržan. Potem pa je naredil gesto, ki me je ganila. Ko se je prišel posloviti in mi je razlagal, zakaj odhaja dan prej, sem sedela in si nameravala zavezati superge. On pa je čisto spontano počepnil in mi jih zavezal. In sem šla kar za njim in ga objela. Takrat je bil direktor Postojnske jame in mi je ponudil zastoj vstopnice. In res sem za rojstni dan povabila svoje punce na ogled, on pa nas je peljal po jami in še na kosilo, zelo se je potrudil. Pomislila sem, da me morda osvaja, tudi punce so mi to namignile, a sem moške takrat že čisto odpisala. Malo sva si dopisovala, potem me je povabil na izlet. Takrat pa, se mi zdi, je iskrica preskočila. Ampak je vseeno trajalo še kako leto, da sva postala par.

Za poroko sta se odločila v zrelih letih. To je kar pogumen korak, saj vemo, da smo iz leta v leto manj tolerantni in se vse težje prilagajamo.

Ja, res je. Ko se je preselil k meni, mi je šel tako na živce, da ne morem povedati. Motilo me je, kam je dajal svoje stvari, zdelo se mi, da kar naenkrat ni več dovolj prostora, niti za dihanje. Poleg tega nisem mogla več ves dan sproščeno igrati igric, ker sem ugotovila, da je on zelo priden in ves čas dela. Grizla me je slaba vest, ker sem imela občutek, da mi to zameri, pa mi sploh ni. Prvi dve leti sem stalno odhajala. Potem sva šla na terapijo in stvari so zelo dobro 'zalaufale'. Začela sva se poslušati in razumela sem njegove travme iz otroštva, zakaj na primer pretirano skrbi za moje zdravje, mi nosi jopo in me ponoči pokriva. On pa je spoznal, zakaj jaz počnem določene stvari, ki so zanj čudaške.

To sva predelala, vsak je pri sebi kaj spremenil, šlo je pravzaprav za malenkosti. Potem je bil samo še smeh, debate, crkljanje. Saj ne rečem, da se ne skregava več, ampak res redko. Mogoče ima kateri od naju kakšno urico, dve malo »surle«, potem pa se začneva delati norca iz vsega skupaj. Mislim, da imava dober zakon, in na to sem zelo ponosna. Vedno raje se imava.

Sta na poročno potovanje že šla?

Menda sta se mu morala takoj po po-

roki odpovedati zaradi vaših težav z zdravjem.

Imela sem obsežno operacijo hrbtenice. Šla sva leto pozneje.

Prepletanje službenega in zasebnega življenja je lahko naporno, kako si razdelita delo v založbi?

Jaz pišem, imam tudi kako idejo, pa nekaj izkušenj s tega področja, on je sistematičen, dober poslovnež, kar je že večkrat v življenju dokazal. Zamenjal je zgolj področje.

Kot teta Justa ste svetovali najstnikom, kaj pa bi rekli odraslim, v čem je skrivnost dobrega zakona?

Imam kar nekaj prijateljic, starih okrog 50 let, ki so na tem, da bi se ločile. Tudi

jaz sem se v tistih letih ločila. Mogoče ženske takrat spoznamo, koliko smo naredile za druge, v zameno pa nismo dobile nobene hvaležnosti, ljubezni. Ampak za to smo si itak same krive. In nikoli ne bomo prepričale otrok in moža, da bi razumeli in cenili to našo »grozno žrtev«. S tem, da te nekdo ne ceni, je težko živeti, zato dostikrat raje kar gremo. Poleg tega moški takrat radi skočijo čez plot, in ženske tudi, saj mislimo, da se pravo življenje v tem obdobju končuje. Zgodi se, da pogledaš svojega partnerja in si rečeš: joj, koliko je star, pa čuden in tečen ... (smeh) Mnoge, mnogi se vprašajo: je to res vse, kar bomo v življenju doživeli? Otroci bodo šli, a jaz bom pa kar do smrti živela s to staro, plesnivo klado? Potem pa v trugico. Je to res vse? In panika!

Kadar nekaj ogrozi partnerstvo, je po mojem mnenju treba iti k terapevtu. Ni rečeno, da zato ostaneta skupaj, a gresta vsaj na dober način narazen. Dostikrat pa gre samo za neke menopavzicne tesnobe, in ko si moški začnejo kupovati premajhne gate, pa tudi vemo, koliko je ura. Malo se moramo prizemljiti.

Menda ženske po 50. letu drugače zaživijo in sebe postavijo na prvo mesto. Kako ste vi doživeli prehod v zrela leta?

To so kar boleči procesi, kot sem rekla že prej, da se trgaš od slike, ki jo imaš o sebi. Ko začneš samega sebe prepoznati, je kar naenkrat vse drugače. Sama sem to občutila kot veliko svobodo, da lahko počnem, kar želim. Kar naenkrat svet okrog tebe postane bolj zanimiv, ker se, prvič, v glavi ni treba več ukvarjati s tem, kako bi ustregla moškemu, za katerega misliš, da si zaljubljena vanj. Pa tudi skrb za otroke ni več tako stresna. Mene je začelo zanimati ogromno stvari in postalo mi je čisto vseeno, če ostanem sama do smrti. Svet je bil nenadoma dober.

Pred javnostjo niste skrivali svojih negativnih občutij, spregovorili ste tudi o depresiji in občutkih manjvrednosti. Nedavno mi je Milena Zupančič povedala, da je bila od snemanju svoje zvočne biografije Kot bi Luna padla na Zemljo kar malo jezna nase, ker je bila v knjigi tako iskrena. Pa vi, ste kdaj obžalovali odkritosrčnost?

Ko sem bila mlajša, dostikrat. Ne maram govoriti o drugih, kadar pa govorim o sebi, sem vedno iskrena. Mislim,

da je to moja odgovornost. Če prevzamem odgovornost za intervju, sem odgovorna tudi za to, da govorim resnico. Smilijo se mi ljudje, ki sami sebe priredijo za javnost. A veste, koliko dela je to?! Konec koncev sem prelena za to, da bi lagala. Nekateri si ustvarijo javno podobo in začnejo celo sami verjeti vanjo. V tej podobi so mlajši, lepši, pametnejši ... zadaj pa ves čas podzavestna skrb, da jih bodo pogruntali. Ali to komu koristi, ali to koristi bralcem? Nasprotno, žensko, ki ima težave, bo to le še bolj zabilo v tla. Rekla si bo, poglej, ta zvezda, ta diva, ona ima vse. Ne ve pa, koliko je za tem kirurgije, denarja in še marsičesa. Da ostajaš mlad in lep po 50, 60, to veliko stane.

Sredi novembra vas bo mogoče spet videti v živo na odru Špas teatra v predstavi *Ženska: ljubezni, izgube, obleke*. Kako pogosto ste jo igrali, glede na to, da jo je kmalu po premieri ustavila korona?

Nekaj srednjega, bi rekla. To ni klasična komedija, kot se pričakuje od Špas teatra. Publika jo rada gleda, tudi moški, saj v njej marsikaj izvedo. Gre za zelo inteligentno komedijo, napisala jo je večkrat nagrajena avtorica Nora Ephron, ki obvlada zadeve.

Na odru ste v družbi profesionalnih igralk, Nataše Barbare Gračner, Mojce Pernarčič, Mojce Funkl in drugih.

Ja, same velike igralko, na začetku je bila zraven tudi Katarina Čas. Na odru sicer sedimo, ampak povemo pa marsikaj kruto resničnega. Pripovedujemo o tem, da se vsaka ženska gotovo spomni nekaterih oblek v svojem življenju zato, ker jih je imela oblečene takrat, ko se je zgodilo nekaj posebnega. Recimo, ob prvem poljubu, nekatere zgodbe so pa tudi žalostne in me še zdaj stisne. Tekst je zelo razgiban in veliko se tudi smejijo.

Zelo rade igramo to predstavo, dobro se razumemo, sicer pa brez kemije na odru ni nič. Čeprav nisem profesionalna igralka, se ne počutim nič manj od njih, moram kar povedati. Na začetku sem bila malo negotova, mislila sem, joj, pa Nataša Barbara Gračner sedi ob meni ... Potem smo delale skupaj in si med seboj pomagale, in ko postaneš ekipca, ne čutiš več razlik.

Zelo dolgo ste bili pomemben člen legendarne razvedrilne oddaje *Zoom*, ki jo je vodil Mario Galunič. Kdaj pogrešate adrenalin in kamere?

To je podobno, kot če bi jaz vas vprašala, ali pogrešate bolhe ali uši. To je bilo najtežje obdobje mojega življenja, a za to ni bila kriva samo televizija. Takrat sem se ločila, doživela zelo nesrečno ljubezen, bila brez denarja, ogromno sem delala za časopise, pisala knjige, bilo je preveč ... Sicer pa je nastopanje na televiziji za tako samokritičnega človeka, kot sem jaz, zelo naporno. In tudi to vzdušje na televiziji, o katerem zdaj veliko govorijo, se je gradilo desetletja. Tam je bilo že dolgo marsikaj narobe.

Zoom vam je na pot pripeljal človeka, ki je postal izredno pomemben v vašem življenju.

In je še. Ravno včeraj je bil Mario pri meni. Midva sva prijateljca za vedno. Takrat je med nama vzknila velika prijateljska ljubezen in tovarništvo. Midva sva si zelo krila hrbet in si tudi v zasebnem življenju stala ob strani. Je krasen človek. Dober, inteligenten, vesten, odgovoren, visoko moralen, duhovit. Zame je popoln.

Kdo vse vas bo pričakal v domači hiši, ko se z Igorjem danes vrnete iz Ljubljane?

Moja hči Urška, ki je trenutno v Sloveniji, sicer živi v Pragi, pa mačji gerontološki oddelek, tri muce, stare od 12 do 17 let, kužici Mili in Lili, ki je hčerkinja. Pa kakšen pajek.

Ko se je preselil k meni, mi je šel tako na živce, da ne morem povedati. Motilo me je, kam je dajal svoje stvari, zdelo se mi je, da kar naenkrat ni več dovolj prostora, niti za dihanje.

Zdravje sta mi uničila dva stresa. Stres zaradi rokov oziroma denarja, in zaradi decev. Če bi prej vedela to, kar vem zdaj, se ne bi sekirala ne zaradi denarja ne zaradi njih.

Nastopanje na

televiziji je za tako samokritičnega človeka, kot sem jaz, zelo naporno. In tudi to vzdušje na televiziji, o katerem zdaj veliko govorijo, se je gradilo desetletja. Tam je bilo že dolgo marsikaj narobe.

Smilijo se mi ljudje, ki sami sebe priredijo za javnost. A veste, koliko dela je to?! Konec koncev sem prelena za to, da bi lagala.

Z Igorjem sva poročena štiri leta, skupaj sva enajst let in se imava super dobro. Imava kompatibilen smisel za humor, veliko se smejeva, zezava, imava svoje šifre. Midva se reživa kot norci, drugi pa ne vedo, zakaj.

Podeželskega
življenja ne bi za nič
na svetu zamenjala
z mestnim.

Popolna pa ne
bo nikoli, pravi.
»Popolnost je itak
živ dolgčas, če sploh
obstaja.«

